

[Weikop.]

kommer, at ministeren i sin fremsættelse har peget på, at vor økonomiske stilling har været bedre i 1953 end i 1952, idet vi har afdraget 132 mill. kr. mere på vor udenlandske gæld i 1953 end året før og vi alligevel er i besiddelse af den samme valuta-beholdning.

I økonomisk henseende lægger ministeren en vis behersket optimisme for dagen, for såvidt som den højtærede minister mener, at det vil tage nogen tid, før en nedgangs-konjunktur vil komme til at præge vor økonomi i nedadgående retning. Det skulle vel betyde, at regeringen har mulighed for at tilrettelægge en økonomisk politik, der vil kunne overflødig gøre nogle af de bemyndigelser, som loven indeholder, og jeg må måske i denne forbindelse spørge, hvilke midler regeringen tænker bragt i anvendelse ved en ændring af konjunkturerne.

Ganske vist ser jeg, at direktøren for direktoratet for vareforsyning, der også er formand for produktivitetsudvalget, og som forresten i modsætning til ministeren mener, at man ikke bør jamre, fordi en vares forbrugerpris er den dobbelte af fabrikantens, med hensyn til valutareservens tilstrækkelighed fornylig har spurgt: Hvorlænge var Adam i paradiset? Om nu direktøren advarende har ment: Hvorlænge er Eva i paradiset? ved jeg ikke, men vi kan dog ikke af hensyn til konjunkturernes omskiftelighed — og konjunkturerne har jo altid skiftet — blive ved med at give bemyndigelser, der hører en krigstid til. Vi må, på samme måde som vi søger at gøre vor prislovgivning tidsvarende, også gøre vor valutalogvgivning tidssvarende.

Det er klart, at importregulering og priser i nogen grad hænger sammen, og det vil derfor være betænkeligt, dersom lovens bemyndigelser bruges til at udelukke konkurrencen til skade for dansk industri. Det kan være meget godt at have et produktivitetsudvalg, der arbejder godt, og det kan være meget godt at sende folk til Amerika for at lære, men evnen og lysten til at konkurrere kan svækkes i et lukket marked.

Jeg kan meget vel tænke mig, at det har været noget svært for den højtærede minister at afvise Arbejderbevægelsens Erhvervsråds ønske om at gøre loven til en

beskyttelseslov. Under den forrige regering blev dette spørgsmål jo rejst, og „Social-Demokraten“ skrev ledende artikler, der gik ind for Arbejderbevægelsens Erhvervsråds tanker, og hævdede, at handelsministeren burde have bemyndigelse til at regulere importen under hensyn til produktion og beskæftigelse. Ellers plejer den højtærede minister at tage langt mere hensyn til Arbejderbevægelsens Erhvervsråd end til andre organisationer — jeg tør sige, at selv Industrirådet lytter den højtærede minister ikke altid til — og det er derfor nærliggende at stille det spørgsmål, hvorfor ministeren ikke har imødekommet Arbejderbevægelsens Erhvervsråds krav. Jeg kan jo ikke vide noget sikkert herom, og derfor spørger jeg — men det skyldes måske ministerens læsning af folketingstidende, for dér vil man finde det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Løjre)s mening, som kort og godt er den, at loven ikke skal være en beskyttelseslov, men en vareforsyningslov.

Det kan vel også tænkes, at udsigten til en antidumpinglov — det ærede medlem hr. Lars P. Jensen var jo inde på det — har gjort det lettere for ministeren at afslå Arbejderbevægelsens Erhvervsråds krav, og det har måske også bevirket, at den højtærede minister ikke har ønsket at slippe bemyndigelserne i vareforsyningsloven.

På den anden side har den højtærede minister blot for en måned siden egentlig ikke givet udtryk for en umiddelbar stærk tiltro til en dumpinglov. For at jeg ikke skal blive misforstået, vil jeg tillade mig et meget kort citat. Den højtærede minister sagde her i tinget den 19. januar 1954 — det står spalte 2485 — følgende:

„Jeg skal imidlertid gerne tjene det ærede medlem i at udtale min „sunde“ skepsis overfor, hvorledes en sådan lovgivning vil kunne tjene erhvervslivet, men anvender udlandet utilbørlige konkurrencemetoder overfor dansk erhvervsliv, er det vel kun naturligt, at vi tager spørgsmålet op til behandling.“

Det var det, den højtærede minister sagde i januar måned. Er det denne lidt tvivlende stilling, der har ført til — jeg ved det ikke — at toldkommissionens formand nu, om jeg så må sige, har taget initiativet fra den højtærede minister? Jeg synes dog, at den højtærede minister har vist interesse for en